

Кой знай още що ѝ сануваѣ
Горкія горкана
И какво-ли е бѣнуваѣ
У тѣзи ноѣ страшна.

XXII.

Кѣтъ ся пукна бѣла зора —
Добрю ся нетърпи;
Той искаше да го искара
И лѣка да склопи.
— „Мрътви-ли сти и измръѣли,
„Тѣ никой не чува?
„Толкоз' кола сѣ минѣли,
„Пакѣ никой не чува!...
„Пладня стана — що глѣдате?
„Работа вы чака!...
„Хайд' ставайте, захващайте,
„Чи истина чука...
Зачу Ненчо, отъ одѣра,
Кѣто птичка припна,
А снага му, кѣтъ чукана,
Сичка му, истрѣпна...
Поутри си съни очи
И нѣщо продума...
Както напредѣ — зе да скочи,
Нѣ глава му клюмна!...
— „Ехъ дружино! — Не съмъ здраво —
Зло нѣщо ще патя...
Сичко тѣло ми ѣ болнаво —
Какѣ ще заработа?....
Ни е добро — то ся види —
Съня ми предсказа:
Богѣ знай с' меня що ще бѣди;
Тоз' сънъ мя нерадва...
Добри извика: „на работѣ!“
„Прикаски не трѣба;
„Знайте — сутря е сѣбота
„Да ся свѣе трѣба.